

چند تذکر کوتاه:

نجیب الرحمن شمال

دوستان گرانقدر، درنو وطنوالو !

آیا بهتر نیست تا بجای ایجاد فضای ناامنی، ترس و وحشت، آغاز دوباره جنگها، قتل، کشتارها و ویرانی کشور ما که با تأسف در روزهای اخیری از اینجا و آنجا و آنهم از گلوی کسانی که نه یکبار، بلکه چندین بار امتحان خود را برای مردم رنجیده ما داده اند، بلند می شود، در جهت تأمین صلح واقعی، امنیت سرتاسری، تحکیم قانونیت و شایسته سالاری و ایجاد یک حکومت قانونمند مطابق به خواست و اراده واقعی مردم خود تلاش نماییم؟

آیا بعد از آنهمه جنگ، قتل، کشتار، ویرانی که بیشتر از چهل و سه سال را دربر گرفت، هنوز به هوش نیامده ایم تا از عقل و تفکر ملی خود کار بگیریم؟

آیا این توانمندی را از دست داده ایم که تا ابد یکدیگر را نخواهیم پذیرفت و به دستور بیگانگان که جز به منفعت خود، هرگز به چیز دیگری فکر نمیکنند، باید باهم بجنگیم تا نسل ما از بین برود؟

آخر در صورتیکه تعقل وجود داشته باشد، مردمان متعهد و عاشقان سرزمین بلا کشیده ما در سراسر جهان زنده باشند که خواهان عمران وطن، عاشقان آبادی و صلح، پاسداران نوامیس ملی و ارزش های معنوی و دینی در همه سطوح حضور فعال داشته باشند، پس چرا ما توانایی یکجا شدن، همدلی، همدیگر پذیری و هم میهن بودن را نداشته باشیم؟

در طول زنده گی پر از درد و رنج و دوره طولانی مسافرت و تجارب اندکی که از این زنده گی و مجبوریت های آن آموخته ام، تا حال هرگز ندیده و نه شنیده ام که حتی یک افغان، یک هموطن یا وطنوال ما نسبت به وطن و مردم خود بی تفاوت بوده و وطن، هیواد و ولس و مردم خود را دوست نداشته و شب و روز بفکر برگشت به آغوش گرم وطن عزیز خویش نباشد.

پس نقص در کجاست؟

در تکبر، خودبزرگ بینی، تفوق طلبی، خود را مطرح کردن و دیگران را کم و ناچیز دانستن، عدم آموزش از تجارب تلخ زنده گی، عدم همدیگر پذیری و عدم موجودیت وفاق ملی و سراسری واقعی،

در حالیکه همه آنها شعار می‌دهند و عدم ارزش قائل شدن به منافع علیای کشور و ارزش های معنوی و دینی مردم ما.

پس چه باید کرد ؟

باز هم تکرار مینمایم که آغاز جنگ علیه یکدیگر در آشفته بازار سیاسی - نظامی جهان امروزی، به هیچ وجه به نفع هیچ یک ما نیست و با آغاز دوباره جنگ و خشونت باز هم دستان هریک ما به خون هزاران تن از هموطنان بیگناه ما آغشته خواهد شد، از کشته ها مانند دیروز و پریروز پشته ها جور خواهد شد، به تعداد یتیمان، بیوه زنان و خانواده های بی سرپرست و معلولین و معیوبین کشور ما اضافه خواهد شد و بس.

هرگاه کسانی این گفته های ناچیز مرا تأیید نمی‌کنند، پس بفرمایند یکی از دست‌آورد های بزرگ شانرا از زمان آغاز جنگهای چهل ساله الی امروز بر رخ من و ولس ما بکشند که به جز ادامه همین بدبختی، آواره گی، شرمساری، خجلت و بی وقاری، خواری، فقر ، بیکاری، تنگدستی ، مزدوری و بی حیثیتی چه بوده میتواند؟

نتیجه!

از نظر این قلم یگانه راه رسیدن به آرمانهای انسانی که همه آنها شعار میدهیم و در آن راه مقدس مبارزه میکنیم، فقط و فقط راه اندازی یک گفتمان ملی-سیاسی، باز شدن درهای گفتگو و دیالوگ وطنی و ولسی میان همه اقوام ، ملیت ها، نماینده های احزاب سیاسی فعال و مترقی، روشنفکران، کادرهای کارکشته مسلکی و متخصصین، منتقدین و علمای کرام دینی، تجار و سرمایه گذاران ملی و سایر اصناف مختلف افغانستان است که به هر شکلی می‌شود ، باید روی آن کار صورت گیرد. همه می‌دانیم که در جریان دوسال گذشته حرکت ها، گفتمان ها، تجمعات و نهاد های زیادی بخصوص در خارج از کشور بوجود آمده و اعلام موجودیت کرده اند که تعداد شان ممکن بیشتر از صد حرکت یا نهاد باشد، اما با اینهمه پراکنده گی و تفاوت دیدگاه ها به هیچ دستاوردی موفق نخواهند شد، مگر اینکه همه این نهاد ها و حرکت ها هرگاه واقعاً ملی، مردمی و ولسی اند، همه خواستها و سلیقه های شخصی، گروهی، سیاسی، قومی، مذهبی و منطقوی خود را کنار گذاشته، دور یک محوریت ملی-مردمی و حفظ ارزش های ملی و دینی مردم ما، به رسم وطنی زانو به زانو کنار هم بنشینند. طرح های ملی و همه جانبه ایرا که دارند ، اولاً خود روی آن به توافق برسند و بعداً آنها حضور مردم و جامعه جهانی پیشکش کنند و به هر شکل قانونی و سیاسی و حتی فشار های بین المللی که می‌شود، نظام حاکم در کشور را مجبور به پذیرش این حرکت ها و نهاد ها نمایند و در تفاهم و آغاز گفتمان ملی و باز شدن راه دیالوگ مردمی در رفع بحران ها و نجات کشور از اینهمه مخصه و نگرانی تلاش همگانی نمایند.

افغانستان کشور مشترک همه اقوام و ملیت های خورد و کوچک آن است و همانگونه که جنبش های چپی و راستی ، تکنوکرات ها و سایرین دیروزی و امروزی در برپادی آن نقش داشتند و مردم مارا آواره و دربردر ساختند ، حالا باید زمینه اشتراک دوباره همه این نیروها بخاطر تأمین صلح و ثبات دایمی، عمران مجدد ، رفاه و آسایش واقعی مردم میسر گردد و همه هموطنان عزیز ما بتوانند نقش و جایگاه خود را هم در رأس حکومتداری خوب ببینند و هم سهم شایسته شانرا برای خدمتگذاری واقعی برای مردم و وطن خود ایفا نمایند .

افغانستان خانه مشترک همه ماست و هیچ شخص، گروه، حزب، تنظیم و قومی ، به تنهایی توانایی مقابله با اینهمه نابسامانی ها را ندارد ، پس همه با فشردن دست وحدت، همدلی، همدیگر پذیری و اتفاق ملی و ولسی باید درکنار هم بایستیم و به جهان باردیگر باید فهماند که این سرزمین هنوز صاحبان

اصلی خود را دارد و دیگر هرگز به مداخله های نظامی و تجاوزگرانه خارجی ها ولو در هر سطحی که باشند، اجازه نخواهند داد تا بار دیگر و از طریق اجنت های استخباراتی خود در امور داخلی کشور ما مداخله نموده و برای ما تعیین سرنوشت کنند. آزادی آرمان ماست!

زنده باد افغانستان!

سرلوری دی وی زموژ خلک!

پاینده باد انسانیت!

۲۰ اکتوبر ۲۰۲۳ مطابق ۲۸ سنبله ۱۴۰۲

